

Sygn. akt IV Ka 201/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział IV Karny- Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Małgorzata Winkler-Galicka

Protokolant: staż. M. W.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Marzanny Woltman - Frankowskiej

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2014r.

sprawy M. R. oskarżonego o popełnienie czynu opisanego w art. 35 ust 1a w zb. z art. 6 ust 2 pkt 10 Ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora od wyroku Sądu Rejonowego w Wągrowcu – VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w C. 31 stycznia 2014r.z dnia . sygn. akt. VII K 1166/13

1.zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uznaje, że swoim zachowaniem oskarżony wyczerpał znamiona czynu opisanego w art. 35 ust 1a w zb. z art. 6 ust 2 pkt 10 i 19 Ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt,

2.w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

3.zwalnia oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów za postępowanie odwoławcze i nie wymierza mu opłaty za II instancję.

M. G.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Wągrowcu – VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w C. z dnia 31 stycznia 2014r. uznano oskarżonego M. R. za winnego tego, że w okresie od 2011r. do dnia 4 lipca 2013r. w U. na ul. (...) działając umyślnie znęcał się nad zwierzętami zarówno fizycznie jak i psychicznie w ten sposób, że w okresie od 2011r. do dnia nieustalonego trzymał w niewłaściwych warunkach bytowania w stanie rażącego zaniedbania i niechlujstwa w klatkach uniemożliwiających im naturalną swobodę ruchu minimum dwa owczarki niemieckie i jednego dobermana, a w okresie po 2011r. do dnia 4 lipca 2013r. w analogicznych warunkach trzymał w tym samym miejscu na ul. (...) w klatkach zwierzęta w ilości łącznej nie mniejszej niż dwadzieścia pięć sztuk zwierząt, w tym cztery psy i pięć suk, dwóch kotów, ośmiu królików, trzech świnek morskich oraz nie mniej niż trzech gołębi mając wiedzę, że warunki ich bytowania nie spełniają i nie zaspakajają nawet minimum potrzeb zwierząt doprowadzając swoim działaniem do tego, że zwierzęta te były rażąco zaniedbane z powodu braku nad nimi opieki a niechlujstwo w klatkach narażało je na stres i cierpienie natury psychicznej i fizycznej, mając wiedzę, że klatki w których przebywały zwierzęta uniemożliwiały im naturalną swobodę ruchu, zdając sobie doskonale sprawę, że zwierzę jest to istota żyjąca zdolna do odczuwania cierpienia, narażając je swoim działaniem na bezpośrednie zagrożenie ich życia i zdrowia i powodując u zwierząt z powodu tych warunków w których były trzymane liczne zmiany skórne, zwichnięcia, złamania, przerosty pazurów, brudną i zaniedbaną sierść, zapalenia dziąseł, ropiejące rany, zapalenia oczu oraz niedostatki pokarmowe w zakresie potrzebnych składników pokarmowych nie zapewniając im również niezbędnej opieki weterynaryjnej tj. o czyn z art. 35 ust 1a w zb. z art. 6 ust 2 pkt 10 Ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt. Za przypisany czyn wymierzono karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby oraz

karę grzywnę w wysokości 80 stawek dziennych przyjmując, że stawka dzienna wynosi 10 zł. Sąd I instancji orzekł także przepadek zwierząt oraz zakaz ich posiadania na okres 5 lat. Sąd Rejonowy orzekła nawiązkę w kwocie 1000 zł rzecz Towarzystwa (...) w Polsce, Zarząd Główny w W., ul. (...), (...)-(...) W. oraz zobowiązał oskarżonego do podjęcia w okresie próby leczenia w (...) w warunkach ambulatoryjnych w terminie 1 miesiąca od uprawomocnienia się wyroku. Sąd I instancji zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania i nie wymierzył mu opłaty.

Apelację od powyższego złożył prokurator zarzucając wyrokowi obrazę przepisów prawa materialnego- art. 6 ust 2 pkt 19 cytowanej ustawy polegającą na jego niezastosowaniu. W konkluzji skarżąca wniosła uchylenie zaskarżonego orzeczenia. W czasie postępowania przed Sądem II instancji prokurator zmodyfikowała wniosek końcowy i wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i wskazanie cytowanego przepisu w przyjętej przez Sąd I instancji kwalifikacji prawnej przypisanego czynu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się zasadna.

Na wstępie należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy w dokładny i wnikliwy sposób przeprowadził postępowanie dowodowe. Wszystkie zebrane w sprawie dowody poddał szczegółowej analizie, czemu dał wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Ocena ta została dokonana zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego i regułami logicznego rozumowania. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku zostało sporządzone w sposób prawidłowy i zgodny z zasadami zawartymi w art. 424§1 i 2 k.p.k. Zawiera ono bowiem wskazanie jakie fakty Sąd uznał za udowodnione i na jakiej podstawie oparł wnioskowanie w sprawie. Dokonując ich oceny natomiast nie przekroczył ram określonych przez art. 7 k.p.k. Wnioski zaś wyciągnięte na podstawie zebranych dowodów są logiczne i prawidłowe. Znajdują także odzwierciedlenie w zasadach doświadczenia życiowego.

Sąd II instancji natomiast w pełni podziela podniesiony przez skarżącą zarzut dopuszczania się przez Sąd I instancji obrazy prawa materialnego. Wskazać należy, że obraza prawa materialnego może polegać na błędnej wykładni zastosowanego przepisu lub na niezastosowaniu określonego przepisu w sytuacji gdy jego zastosowanie jest obowiązkowe. Obraza prawa materialnego może polegać na wadliwym zastosowaniu (bądź niezastosowaniu) przepisów prawa materialnego w orzeczeniu opartym na prawidłowych ustaleniach faktycznych. Wyżej cytowane stanowisko doktryny potwierdził w szeregu orzeczeń także Sąd Najwyższy podkreślając, że zarzut obrazy prawa materialnego można podnieść jedynie w sytuacji nie kwestionowania ustaleń faktycznych (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.07.1974 sygn. akt V KR 212/74 OSNKW 1974 z. 12 poz. 233 ; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25.06.1996 V KKN 41/96 OSNKW 1996 z 9-10 poz. 70; Sądu Najwyższego z dnia 21.05.1984 (...) 72/84 OSNKW 1985 z 3-4 poz. 19).

Odnosząc powyższe do niniejsze sprawy stwierdzić należy, że rację ma skarżąca podnosząc, że nie wskazując pkt 19 art. 6 ust 2 cytowanej ustawy, Sąd I instancji niejako nie pokazał jednego z elementów, które w szczególności składały się na znęcania nad zwierzętami. Sąd I instancji prawidłowo przyjął, że zwierzęta nie posiadały wody zdatnej do picia oraz miały zdecydowane braki pokarmowe. O takim natomiast sposobie znęcania stanowi pkt 19 cytowanego przepisy. Zatem uzupełnienie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu o powyższe jawi się całkiem zasadne i dlatego Sąd Odwoławczy uznała za konieczne dokonanie zmiany zaskarżonego wyroku i wskazanie pełnej prawidłowej oceny prawnej zachowania oskarżonego i przyjęcie, że swoim zachowaniem wyczerpał on znamiona art. 35 ust 1a w zb. z art. 6 ust 2 pkt 10 i 19 Ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt, natomiast w pozostałym zakresie zaskarżony utrzymanie wyroku w mocy.

Sąd Odwoławczy zauważa jednocześnie, że prokurator ani w zarzucie, ani w akcie oskarżenia, jak również w czasie trwania postępowania przed Sądem I instancji nie zauważyła powyższego braku i na etapie postępowania przed Sądem Rejonowym nie wniosła o uzupełnienie kwalifikacji prawnej przypisanego czynu, co niewątpliwie pozwoliłoby uniknąć postępowania przed Sądem II instancji. Również zupełnie niezrozumiałym jawi się wniosek zawarty w pisemnej apelacji, o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Warto bowiem podkreślić, że z ustaleń dokonanych przez Sąd Rejonowy, nie kwestionowanych przez skarżącą, jak

i z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że jedną z form znęcania się nad zwierzętami było niedostarczanie im wody czy też pożywienia. Zatem wniosek o uchylenie orzeczenia jest całkowicie niezasadny, tym bardziej, że w tym zakresie skarżąca nie zawarła żadnego uzasadnienia. Sąd Odwoławczy stwierdza także, że apelacja złożona przez skarżącą faktycznie w znacznej części stanowi przepisanie treści wyroku jak zapadł w sprawie. Natomiast uzasadnieniem dla jej zasadności stanowi jedynie zacytowanie treści przepisu, którego obraży dopuścił się orzekający w sprawie Sąd Rejonowy.

Sąd Odwoławczy zwolnił oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów za postępowanie odwoławcze i nie wymierzył mu opłaty za II instancję albowiem uznał, że oskarżony w żadnym stopniu nie przyczynił się do ich powstania.

M. G.